

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY (B)

1. EN COMPANYIA DE L'EVANGELISTA MARC, UN ITINERARI DE RECONeixEMENT....

Fa una quinzena que començàvem la lectura continuada de l'Evangeli de sant Marc.

El diumenge 3er., abordàvem una primera seqüència amb la inauguració de la predicació de Jesús i la crida (vocació) dels seus primers deixebles a la vora del llac (1, 14-20).

Diumenge passat, entràvem en el que els especialistes anomenen "la jornada de Cafarnaum" (1, 21-28).

. jornada inaugurada amb l'ensenyament a la sinagoga de Cafarnaum (1, 21-28)

. continuada avui amb la curació de la sogra de Simó Pere, després, al capvespre, després del dissabte, amb l'acció alliberadora de Jesús "a la porta" o hi ha reunit "tot el poble" (1, 29-39).

2. ... DE JESÚS, EL MESSIES, EL FILL DE DÉU:

Unes lectures que celebren en Jesucrist Aquell que s'enfronta amb es forces del mal per alliberar els seus germans els homes:

+ el plany de Job en el gresol del sofriment: *Vertaderament la vida de l'home a la terra és...* (7, 1-7),

+ s'uneix al dels malalts i posseïts de Cafarnaum. Sortint de la sinagoga, Jesús va a la casa de Simó i d'Andreu, s'acosta a la sogra de Pere que era al llit perquè tenia febre, l'agafa de la mà i la fa aixecar; Jesús es presenta com Aquell que "*cura els cors ferits i amoreix les ferides*". (Salm 146).

Després, a la porta, on s'empeny tot el poble, Jesús ataca vigorosament totes les forces del mal expulsant els dimonis, com ja ho havia fet al matí.

La pregària de Jesús en un indret desert, al matí del primer dia de la setmana, lluny de tancar-lo, com l'inciten els deixebles, en aquest perímetre restret: *tothom us cerca*, l'obrirà als amples horitzons de la missió: Anem..... vide (Mc 1, 29-39)

+ L'anunci d'aquesta Bona Nova a tot el món és dóna a partir d'aquest moment, per a l'Església i per cadascun dels batiats "una necessitat que se'ls imposa: *Ai de mi – podem dir amb Pau, si jo no anunciàs l'Evangeli!*" (1 Cor 9, 16-23).

Una dinàmica per a la celebració d'aquest diumenge 5è.

QUI ÉS AQUEST HOME QUE DESFÀ TOTES LES CADENES I ALLIBERA TOTS ELS SEUS GERMANS?

La litúrgia d'obertura ens convidarà a acollir-nos fraternalment, reunits com som en nom seu "a la casa" de l'Església, i a dirigir-nos vers el Pare, per Jesucrist perquè ens faci acollir i reconèixer en ell el seu Enviat, vingut a curar els cors ferits i amorosir les seves ferides.

La litúrgia de la Paraula, a través del plany de Job (primera lectura), ens farà combregar amb el de tots els homes que pateixen, abans de convidar-nos a agafar la mà que Jesús ens allarga per "aixecar-nos" i posar-nos al servei de Déu i dels nostres germans (1ª lectura) a causa de l'Evangeli (2ª lectura)

... ELL ÉS EL MESTRE I EL SENYOR.

La litúrgia de l'EUCARISTIA ens farà donar gràcies al Pare pel seu Fill Jesucrist, que és la Paraula que salva els homes, la mà que allarga als pecadors (P. E. 2 de la Reconciliació). La comunió en el seu Cos entregat i en la seva Sang vessada, aportant-nos la salvació i la curació, ens donarà la força per proclamar, nosaltres també, la Bona Nova de Crist, ell que ha vençut la mort.

La litúrgia de l'enviament ens exhortarà, després, a estar units en aquest diumenge, primer dia de la setmana, a la pregària de Jesús, a obrir-nos, amb ell, a l'**ailleurs**" de l'anunci de la Bona Nova.

LA TAULA DE LA PARAULA

PER APROFUNDIR la primera lectura: Job 7, 1-4. 6-7.

Vella narració de la tradició oral del Pròxim Orient sobre la paciència exemplar d'un home ric que ho ha perdut tot, el Llibre de Job és un escrit compostat. Han estat inserits entre el que constitueix avui el pròleg i l'epíleg en prosa, nombrosos poemes i discursos en vers, diàlegs entre Job i els seus amics, entre el Senyor i Job, fent d'aquest Llibre una reflexió sobre el sofriment i el mal, sobre la condició de l'home i la qüestió de Déu.

El breu fragment que se'ns proposa avui, resposta de Job a un dels seus amics, Elifaz de Teman, trencat, sofrent, deprimat, que gemega el seu plany i es revolta contra la injustícia de la seva desgràcia. La vida de l'home sobre la terra és una càrrega, no he guanyat més que el no res. Els seus dies no són més que un buf, les seves nits estan plenes de malsons.

Com trobar encara sentit a una vida així amb tants sofriments? Fins i tot el més enllà de la mort sembla que no té sortida, s'ha acabat l'esperança, a punt de la desesperació. Ho seria si Job no fos Job. Però Job és un home just, un creient a qui Déu ha acceptat entregar a Satan; aquest objectava que era molt fàcil honorar Déu quan tot va bé. Davant de tantes dificultats que coneix, provat enmig de les seves riqueses, en la seva família, en la seva pròpia carn, ell resta ferm en la seva fe i espera; confia i espera ser escoltat per Déu mateix que sembla que calla. Job crida, es revolta, interpel·la Déu, el seu plany es torna pregària: *Recorda, Déu meu.*

No serà fins el final del llarg itinerari de despulament que Job comprendrà que la justícia de Déu se li escapa, que Déu és totpoderós, que no ha de fer altra cosa que inclinar-se davant d'ell i confessar: *És cert! He parlat en la ignorància de coses grans que no puc entendre. 8 42, 3).* Finalment Job trobarà la salut, la seva reputació així com també nous fills.

Un dia Jesús, el Fill de Déu vindrà a patir entre els homes i a guanyar, per la seva mort, la victòria sobre el mal i el pecat.

El llibre de Job no dóna explicació al problema del sofriment que Déu no ha suprimit del món, però Déu no el vol. La salvació que proposa consisteix en compartir aquest sofriment, a viure'l amb l'home fins a la creu, signe de victòria i d'esperança, signe de que l'home és present en el cor de Déu.

Resta a revelar i anunciar als homes sofrents del nostre temps aquesta Bona Notícia: la presència de Déu al seu costat.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR sabrà posar de relleu:

L'INCÍS INICIAL, que indica qui parla: *Job digué als seus amics....*

El plany insistent de Job:

- Referent a la llargària de la vida:

- ... una servitud
 ... com un jornal·ler
 ... com un esclau... que es deleix per asseure's a l'ombra
- La llargària interminable de les nits:
    - *Així que em fico al llit ja pens: ¿Quan serà de dia perquè em pugui aixecar?*
    - *Estic neguitós del vespre a la matinada.*
  - *La rapidesa dels dies que filen:*
  - *Els meus dies han corregut més que una llançadora*
  - *Ja s'acaben, ja no queda fil.*

EL CRIT DE LA PREGÀRIA: recordau que la meua vida...

EL SALM 146

Composat al temps de la restauració d'Israel després de l'exili, com ho mostra el v. 2, que no surt en aquest diumenge (*2 El Senyor reconstrueix Jerusalem, aplega els dispersats d'Israel.*), el salm 146 convida tot el poble d'Israel a cantar la lloança de Déu i l'acció de gràcies en dos invitoris: *1 Al·leluia! Dóna bo de cantar al nostre Déu!*

És agradós de lloar-lo! Aquesta lloança es sosté sobre l'experiència viscuda per tot el poble un poc com s'expressava, a Job, la desgràcia d'aquest poble; a més a més el verset 3: *3 Ell guareix els cors desfets, els embena les ferides* que explica l'haver escollit aquest salm en la litúrgia com a resposta a la pregària de Job: *Recorda't, Senyor!*

Entre els versets 1 i 7, s'anuncien els motius de la lloança: primer per la creació: *4 Té comptat el nombre dels estels, els crida cada un pel seu nom*, però també per la seva bondat vers l'home: *3 Ell guareix els cors desfets, els embena les ferides. 4 Té comptat el nombre dels estels, els crida cada un pel seu nom. 5 És gran el Senyor, i és molt poderós, és infinita la seva saviesa. 6 El Senyor sosté els desvalguts, però abat els injustos fins a terra;* finalment per l'Aliança que li permet dir "*el nostre Déu*" i *el nostre Senyor*.

La Bona Nova és prioritària pels pobres, els malalts, els ferits. I és per açò que li retorna l'acció de gràcies: *7 Cantau accions de gràcies al Senyor, cantau amb les cítares al nostre Déu.*

El que el salm anunciava s'ha realitzat plenament pel Crist de l'Evangelí, ell, el just que coneix el sofriment per haver assumit lliurement el de tots els homes: *és per les nostres faltes que ha estat traspasat... per les seves ferides hem estat curats* (Is 53, 5). És a ell a qui beneïm pregant aquest salm.

Pregar aquest salm avui, com a Església, permetrà a l'assemblea de donar gràcies al Déu Salvador, present al costat d'aquells que pateixen, ell que s'ha fet seva la nostra feblesa i s'ha carregat els nostres dolors.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

El context d'aquest passatge és el d'una tensió, a l'interior de la Comunitat cristiana de Corint, al voltant la de qüestió de la carn immolades als ídols. Alguns cristians, que aquí en diu "**els forts**" i que es creuen "**alliberats**", compren sense escrúpol aquestes carns, disponibles a baix preu al mercat, i les mengen sense tenir en compte les reaccions dels més "**febles**" que, se n'abstenen i s'escandalitzen pel comportament dels primers.

Pau fa referència al seu propi exemple. Ell, per no crear obstacle a l'Evangeli, ha arribat a no "fer valer els seus drets de predicador de l'Evangeli". "El seu motiu d'orgull", dit d'altra manera el seu títol d'honor com a home que ha tingut davant de Déu, és la de viure la seva missió d'anunciar l'Evangeli en una actitud de desinterès i de gratuïtat; una actitud que reflecteix la del Senyor envers ell, actitud a la que vol conduir el Corintis en l'ús de la seva llibertat.

- Lliure davant tots, s'ha fet servidor de tots:
- Amb els jueus, ha estat com un jueu, per guanyar els jueus.
- Amb els qui estan subjectes a la llei, s'ha comportat com un subjecte a la llei, ell que no era sense la llei de Déu, per guanyar als sense llei.
- Amb els febles, s'ha fet feble, per guanyar els febles.

S'ha fet tot amb tots: Aquestes paraules revelen un aspecte molt pròpia de la personalitat i de l'actitud apostòlica de Pau: ell ha posseït i viscut en un rar grau el do de la simpatia, l'atenció pels altres, la preocupació de ser-los present, i com el Crist, de qui ha estat enviat, s'ha fet servidor.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR vetlarà en posar de relleu:

L'afirmació inicial:

Germans/ Jo no puc gloriar-me d'anunciar l'Evangeli

És una necessitat que se m'imposa.... : hi estic obligat

L'ORIGEN DE LA SEVA PREDICACIÓ:

Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar una recompensa,

Però no havent-m'ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu.

¿Per quin motiu puc esperar recompensa? ...

EL DESINTERÈS DE L'APÒSTOL en l'exercici d'aquest encàrrec:

Jo som lliure..., però m'he fet esclau de tots

Per guanyar-ne tants com pugui.

Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells.

M'he fet tot amb tots per guanyar-ne tants alguns, sigui com sigui...

La CONCLUSIÓ:

Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

COMENTARI A L'EVANGELI

A la "casa" de Simó, la curació de la sogra:

Just ha sortit de la sinagoga, on en dissabte, Jesús ha ensenyat amb autoritat, després alliberà un home turmentat per un esperit maligne, ha anat a la "casa", ben propera, de Simó.

Amb una sobrietat remarcable, quasi bé esquelètica, l'episodi es desenvolupa en sis fases:

- Posada en situació: Jesús anà a la casa de Simó...
- Indicació de la malaltia: una febre.

- Petició de curació: ..... ; una manera indirecta de sol·licitar amb un gest de part seva...
- Intervenció de Jesús: cap paraula, un simple gest: Jesús s'acosta a ella, l'agafa de la mà, i la fa aixecar. Un gest que, per alguns comentaristes, té un valor simbòlic per a la comunitat cristiana. En efecte, en grec, el verb "la va fer aixecar" és el mateix que Marc emprà per dir de Jesús: *Ha ressuscitat* (16, 6).

Cal posar-nos en l'ambient dels primers cristians llegint aquesta pàgina de l'evangeli. Per ells, Jesús no ha estat un simple curandero prestigiós des dels inicis de la seva missió. Per la seva resurrecció, és reconegut com el Crist i Senyor (Act 2, 36), el qui continua, cada dia, a salvar els homes del pecat, arrabassant-los de la mort.

Efecte produït: la febre la deixà

Retorn de la malalta a la vida normal en el compliment de les tasques domèstiques: i els servia. Instantàniament curada, havien recuperat les forces ja que ella es posa a servir Jesús i els seus companys, esdevé com la figura del cristià ajagut, víctima de la febre del pecat, però que el Crist, per la fe i el baptisme, ha fet aixecar, pel servei de Déu i dels seus germans.

A la porta on s'empenteja tot el poble, l'activitat missionera de Jesús:

Arribat el capvespre. El sabat s'ha acabat. En anar-se'n el sol, sobre un nou dia, el primer d'una altra de la casa de Simó.. Sense la prohibició, la gent poden menar a Jesús, tots els malalts i els qui eren posseïts per esperits malignes. Al dir de Marc, és tot el poble que és a la porta, que no pot ser més que la de Simó. La curació de la sogra, que s'ha fet en la intimitat d'un petit grup, s'obre ara e esperança als de defora: Jesús curava ....

La consigna del silenci, que els imposa, no és menys imperatiu aquí que a la sinagoga: *no els deixava parlar, perquè sabien qui era.*

És una nova expressió del anomenat "secret messiànic". Jesús vol respondre a la petició de les multituds; ell ve a aportar la salvació. Però està obligat a imposar silenci als dimonis que destapen prematurament la seva qualitat de Messies (1, 24). Té el risc de desencaminar la gent fent-los creure que Jesús ve a anorrear amb un cop de verta màgica, tots els mals que patien... Els seus títols de "Crist" i de "Fill de Déu" no podien ser interpretats correctament més que a la llum de la seva Passió i la seva resurrecció... El "suspens" ha de romandre fins que estigui clar que el Messies només ha salvat els homes que passant per la mort.

En un indret desert, la pregària que obre més i més a la missió:

Hi ha primer el retir de Jesús en un lloc desert: *De bon matí, quan encara era fosc, es va llevar, sortí, se n'anà en un lloc solitari i s'hi va quedar pregant.* Jesús prega com ho farà cada moment important del seu ministeri (Mc 6, 46 i 14, 35-39). Sens dubte Jesús sent la necessitat d'entrar en la intimitat del Pare davant de l'entusiasme de la multitud i de re situar la seva missió.

Seguidament ve el seu diàleg amb els seus deixebles; anats a cercar-lo, li fan sebre el desig de la població de Cafarnaum de veure'l retornar entre ells: *Tothom us cerca!*

La resposta de Jesús obre els seus deixebles a l'extensió infinita del se camps missioners: *Anem a altres llocs, als pobles veïns, a predicar-hi, que per això he vingut.*

No és allà on es troba i on s'asegura ésser objecte de la millor acollida, que ell mira de continuar la seva obra, on empeny els seus deixebles, com ho fa després de la seva crida i com no parará de fer-ho.

Marc acaba el seu relat menant progressivament el seu lector de l'única ciutat, Cafarnaum, als pobles veïns i, finalment a tota Galilea on desplega la seva activitat iniciada a Cafarnaum: Proclamar la Bona Nova i llençar els esperits malignes.